

011 MIRA EL QUADRE

Obra la porta i una bafarada de calor li bufeteja la cara ...la cara i el cos...una bafarada de calor la fa sentir-se incomoda i ja de bon matí té la pell xafogosa, causa efecte de que ahir tarda l'últim en marxar de l'oficina va tancar l'aire acondicionat.

En el fet de ventilar l'espai, obrir portes i finestres, nota que n'han canviat els quadres de lloc i camí a la seva taula fa un sospir- desitj perquè la jornada laboral, que li cau al davant, passi el més ràpid possible.

Asseguda a l'ordinador redacta el primer mail del dia. Assumpte: recull de premsa 01-08-14; destinataris: alcalde i equip de govern; hora: 9.05h i mail enviat!. És aquest el moment de preparar-se un café i d'enfrontar-se a les quatre pàgines en blanc que ha d'omplir a cop de 4 notes de premsa de caire social fruit d'events socio-culturals, que ahir tarda van tenir lloc a la ciutat.

El full en blanc comença a omplir-se amb el titular per més tard, en funció de l'evolució del redactat de la notícia, modificar. A la primera nota pensa pot deixar-hi anar engrunes de creativitat, sempre controlada pel context d'ens local, i posa de relleu els trets humans de l'entitat de dansa que al Teatre Auditori Municipal van presentar l'espectacle de final de curs.

De tornada de l'impresora, on ha anat a buscar la nota a paper, cap a la cadira es fixa en un dels quadres nous, just el que li cau a l'esquena de la cadira, és una reproducció-litografia seriada d'un quadre de Jackson Pollock.

L'expressionisme abstracte i el gotelé del quadre li embriaguen la mirada...la conjunció les seves traces semblen conformar-li un quadern de bitàcola on hi pot veure: tots els estats del dia, tots els segons de la nit, la perfecció d'esta junts però no embrutats que n'obté el Pollock dels colors.

Després de veure el quadre se li il·lumina la cara i encara amb més energia enceta una pàgina en blanc... la segona nota està de camí entre el cervell i el teclejar dels seus dits. Està redactant, redacta i es toca la cara, fa un glop d'aigua, es gira mira el quadre i es toca la cara, es toca l'orella.

...flueix de la seva ànima el somriure d'aquell que li fan pessigolles als peus; salta nua de prejudicis als llits elàstics com quan era infant; gravita per l'oficina i acarona amb delicadesa les fraccions endurides dels seus companys; recita poesies a les flors; remou les busques dels rellotges; es gronxa a la cadira del seu superior; regala petons a tots els ciutadans que enfadats creuen la porta; dibuixa traços de colors a les pantalles dels ordinadors; crema els contactes de valor; i somriu; i viu...es gira mira el quadre i es toca l'orella, es toca la cara.

I s'aixeca per estirar les cames i fer un mos...un espai de 30 minuts per canviar d'aires o per anar al lloc on cada dia pretén desconnectar. Les seves dents esmicolen l'habitual entrepà de pa de Viena i formatge, darrer glop de coca-cola i s'aixeca per tornar a l'oficina.

A l'oficina, mira el quadre i es toca la cara, es toca l'orella...*i estripa tractes de favors; baixa el cost de vida a la ciutat; redueix l'IBI; amplia les ajudes socials;*

obre el menjador escolar les 24 hores del dia per tot aquella que necessiti plat calent; ofereix descomptes pels avis a les botigues que tenen al costat de casa; posa més transport públic; cada dissabte ofereix ball a la plaça Principal; retira el cost d'entrada al patrimoni històric; dona subvencions a tots els que van a treballar amb bicicleta; garanteix una educació en català a les escoles municipals; a tots els seus companys els hi permet fer un horari flexible per conciliar la feina amb la vida familiar; europeïtza els horaris; per sempre entrada lliure al teatre i al gimnàs; i somriu; i viu ... es gira mira el quadre i es toca l'orella, es toca la cara.

Amb el rictus ja més cansat ...segueix teclejant la tercera de les notes que li han encarregat. D'aquesta poc us en diré doncs ha agafat el patró marcat de l'any passat i es dedica a omplir les coses que han canviat: que si hora, que si lloc, que si els assistents són tal i tal ... es gira mira el quadre i es toca la cara, es toca l'orella.

I tot cantant surt a passejar; al poble pinta façanes de colors; fa que flueixi la casualitat entre dos que estan enamorats però encara no se'n han adonat; s'asseu a un banc i explica la veritat; guarneix de flors els balcons; converteix en legals tots els favors; regala diaris als avis; fa tallers d'herbes remeieres; converteix en amables els veïns que disten de la simpatia; posa música pels carrers; i somriu; i viu es gira mira el quadre i es toca l'orella, es toca la cara.

Li costa omplir la quarta pàgina en blanc, se la veu buida, cansada ...com si un vampir li hagués xuclat l'energia ... però malgrat tot tecleja i rectifica, rectifica i tecleja ...rectifica més que no pas tecleja... les parpelles resten al límit entre està tancades i està semi obertes... es gira mira el quadre i es toca la cara, es toca l'orella.

I somia desperta; i s'allibera de feines feixugues esclaves de sous mil-leuritstes; i fa espernegar les injustícies; i declara la llibertat de l'ésser per sobre de qualsevol bandera; i s'aferra en que la veritat és com un riu subterrani que tard o d'hora l'aigua flueix a la superfície; i fa brollar aigua dels brocs dels càntics; i fa brandejar les onades del mar; i dona sentit a les pedres; i fa que les granotes regnin la ciutat; i brama als set cels que la imaginació és el poder de saber que tot és possible; i augmenta el bateg dels desitjos que flueixen del cor; i somriu; i viu ... es gira mira el quadre i es toca l'orella, es toca la cara.

Però aquest cop ja no torna a la realitat...la seva realitat rau ara en l' immensitat d'un quadre de Jackson Pollock i dintre del seu propi cap...just al límit entre somni i realitat...allà al punt exacte on somiar no costa gens !